

prism
บริษัท

ผีหัวเราะ

สรจักร

เขียน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

สรจักรเป็นนักเขียนที่ตลก

บางคนเห็นประโยคนี้อาจงง เพราะสรจักรมีชื่อเสียงจากงานแนวผีหรือสยองขวัญ (horror / thriller) งานเขียนของเขาบอกเปลือกจิตใจดำมืดของมนุษย์ผ่านเรื่องราวหักมุมคาดไม่ถึง เขาพลิกชะตาชีวิตของตัวละครที่สร้างขึ้นราวกับเป็นของเล่น นักอ่านหลายคนจึงยกย่องให้เขาเป็นเจ้าแห่งเรื่องสยองขวัญของไทย แล้วทำไมเขาจึงเป็นนักเขียนที่ตลกล่ะ

เพราะสรจักรหยอกล้อกับความย้อนแย้งในจิตใจและสังคมมนุษย์ ตัวละครในงานของสรจักรมักคิดว่าตัวเองฉลาดนักหนา เพียงเพื่อจะค้นพบว่าตนเองพลาดเพราะเรื่องโง่ๆ ในไม่กี่บรรทัดถัดมา บ้างก็กระทำบางสิ่งบางอย่างด้วยปรารถนาดีตามประสาพลเมืองดี แต่ผลลัพธ์ที่ได้กลับตรงข้ามเพราะสังคมที่บิดเบี้ยว นำไปสู่จุดจบแสนสลดของตัวละคร (แต่มักจะสนุกสะใจในมุมของนักอ่าน)

อาจจะพูดได้ว่า สำหรับสรจักร ชีวิตมนุษย์คือเรื่องตลกย้อนแย้งที่ระทึกขวัญ เขาสะท้อนแนวคิดนี้ในผลงานหลายเล่ม ตั้งแต่ชุดสามศพ (ศพใต้เตียง, ศพข้างบ้าน และศพท้ายรถ) ชุดสามผี (ผีหัวเราะ, ผีหัวขาด และผีหลอก) จนถึงชุด

สองวิญญาณ (วิญญาณกรรม และคนสองวิญญาณ)

สรจักรจึงเป็นนักเขียนที่ตลก เขามองเห็นความย้อนแย้ง
ไร้แก่นสารของชีวิต หยิบมาลั่นจนเป็นพล็อตที่เจ็บคม และ
เคลือบด้วยจังหวะการเล่าเรื่องสุดระทึก เป็นเรื่องผีหรือสยองขวัญ
ที่กำเนิดจากอารมณ์ขันในพฤติกรรมมนุษย์

และความย้อนแย้งที่สนุกที่สุดในงานของสรจักรก็คือ
มันเป็นเรื่องสนุกแต่ก็อ่านอย่างจริงจังได้ มันเป็นเรื่องจริงจัง
แต่ก็อ่านอย่างสนุกได้ นี่อาจจะเป็นอีกเหตุผลที่ทำให้สรจักร
ได้ใจนักอ่านทุกประเภทจนถึงปัจจุบัน

prism
ปรีซึ่ม

สารบัญ

บ้านผีสิง	1
สามล้อถูกหวย	13
เจ้าหญิงแสนสวย	28
เสียงเพรียกจากปิศาจ	40
ใครคือขโมย	50
มือซุกหีบ	61
ที่สุดแห่งมนุษย์	75
ผีหัวเราะ	88
เอาคืนมา	100
สิ่งที่ยังขาด	110
ดาวโจร	121
เสียงกระซิบข้างหู	134
ญาติเยอะ	145
เพื่อนใหม่	159
จุดจบฆาตกร	171
ฝันที่เป็นจริง	181
ผู้หญิงของผม	194
ความลับที่ไม่ควรรู้	204
ด้าพลอย	217

บ้านผีสิง

“ไป!” ชายหนุ่มร่างใหญ่พยักหน้าเป็นเชิงบังคับ ตาแดงกำ
ซูกซ่อนอารมณ์หลายอย่างไว้ภายใน เขาเดินนำไปก่อน

ผมลุกขึ้น เดินตามเงียบๆ ในใจมีแต่ความขัดแย้ง

เมื่อไรหนอ ทุกอย่างจะจบสิ้นเสียที

ผมเหนื่อยหน่ายท้อแท้กับการแก้แค้นที่ไม่รู้จบสิ้น โดย
ผมทำหน้าที่เป็นเพียงตัวประกอบไม่มีปากแสดงความคิดเห็น

โก้นหันมามอง เขารู้ว่าผมคิดอะไรอยู่

“ไม่พอใจหรือ” เสียงเย็นยะเยือกเหมือนก้อนน้ำแข็ง
หุ้มระเบิดที่ถอดสลักไว้ ผมเห็นแต่โหลกว้างด้านหลัง

“เปล่า” ผมตอบเบาๆ

โก้นเดินเงียบๆ ไปที่รถบีเอ็มดับเบิลยูสีดำ เปิดประตูเข้าไป
นั่งตำแหน่งคนขับ หันมองผม สายตามีแววครุ่นคิด

ผมรีบเข้าไปนั่งอีกด้านหนึ่ง รอเวลาที่อารมณ์ของเขา
จะระเบิดออกมา

ไม่มีอะไร

โก้นสบกว่าที่เคยเห็น เขาจับพวงมาลัยแน่น สะอึกตัว
ไปข้างหน้า คางแนบส่วนโค้งของพวงมาลัย ผมแอบมองด้วย
ความอึดอัด

“เอ็งว่าจะสำเร็จมั๊ย” เขาถามเบาๆ ตามองออกไปใน

ความมืด

“สำเร็จอยู่แล้ว เพื่อนยาก” ผมทำเสียงร่าเริงทั้งที่รู้ว่ากำลังโกหก

เขาถอนใจเบาๆ น้อยครั้งนักที่จะได้เห็นกิริยาเช่นนี้จากชายมูทะลุตุตัน นักเลงหัวไม่อย่างโก้

ผมยอมรับโดยปราศจากความเคลือบแคลงว่า โก๊รรักน้องสาวเพิ่มขึ้นมากหลังจากที่พ่อของเขาจากไป เหมือนนางหวงไข่ คงเป็นเพราะตนกลายเป็นเสาหลักของครอบครัว

แต่เพราะนิสัยชอบนั่งแช่ในพับหรือตีสุนัขจนตึกถึงจะกลับบ้านนี่เองที่ทำให้เรื่องทั้งหมดเกิดขึ้น

โก๊สตาร์ตรถ ไฟหน้าส่องตัดไอน้ำคล้ายหมอกที่เกิดจากฝนเมื่อชั่วโม่งที่แล้ว รถแล่นเอื่อยไปตามถนนยางมะตอยเจิ่งน้ำคล้ายงูดำทอดตัวไปตามพงไม้เตี้ย

เขาไม่รีบร้อนที่จะกลับไปบ้าน ซึ่งไม่ใช่เพราะความกลัวหรือ

โก๊คงเจตนาจะให้เวลาแก่น้องสาวมากกว่า

เวลาที่จะสะสมปัญหาให้เสร็จสิ้นก่อนที่เขาจะลงมือเอง เพราะถ้าถึงมือโก๊ นั่นหมายถึงขั้นแตกหัก อาจมีคนตาย

ทุกคนรู้ดี

รถบีเอ็มดับเบิลยูสีดำแล่นเอื่อยเข้าไปจอดใต้ต้นมะขามใหญ่เยื้องบ้านในความมืดมิดและสายฝนพรำ เขาจงใจแอบซุ่มดูเหตุการณ์

มองจากในรถเราจะสังเกตเห็นบ้านทรงทันสมัยสองชั้น

ขนาดของบ้านและอาณาบริเวณสะท้อนความมั่งคั่งของผู้อยู่เป็น
เจ้าของ หน้ารั้วบ้านมีรถเก๋งกึ่งสปอร์ตสีแดงจอดอยู่คันหนึ่ง

เห็นได้ชัดว่าเพื่อนผมกระวนกระวาย เขาสับสนและถอนใจ
ทำไมก็จึงไม่ขับรถเข้าไปจอดในบ้านของตัวเอง ผมให้
คำตอบได้

เพราะเขาเกรงจะคุมอารมณ์ตัวเองไม่อยู่หากต้องพบกับ
เจ้าของรถสีแดงหน้าบ้าน

โก๋โทษว่าเรื่องทั้งหมดเกิดจากความผิดของตัวเอง
ที่ปล่อยให้น้องสาวอยู่บ้านเพียงลำพังเป็นส่วนใหญ่ โดยมี
ไอ้หนุ่มหน้าหล่อ นักศึกษาสถาบันเดียวกันมารับ - ส่งเหมือน
เป็นเงาตามตัว

หนึ่งหญิงหนึ่งชายตามลำพังในบ้านที่เงียบเหงา ในบ้าน
ที่คนรอบข้างขนานนามว่า “บ้านผีสิง”

กว่าโก๋จะสำนึกก็สายเสียแล้ว น้องสาวตั้งท้องสองเดือน
ทั้งที่เพิ่งเรียนปีสอง

และเมื่อคืนที่เธอร้องไห้ฟูมฟาย สารภาพทุกอย่างให้
พี่ชายฟัง โก๋แทบกระอักเลือด ไอ้หนุ่มคนนั้นต้องตายแน่
หากมิใช่เพราะมันเป็นพ่อของเด็กในท้อง ผมต้องคอยเตือนสติ
ไม่ให้โก๋ทำอะไรบู่มบ่าม และผมเป็นผู้จัดแจงให้หญิงชายทั้งสอง
มาพบกันเพื่อช่วยกันแก้ปัญหา โดยฝ่ายชายยังไม่รับรู้เลยว่า
ตนกลายเป็นพ่อคนแล้ว

“เอ็งว่ามันจะพูดกันรู้เรื่องมั๊ย” โก๋ถามซ้ำประโยคเดิม

“อย่าห่วงเลยวะ เด็กวัยนี้มันรู้จักรับผิดชอบแล้ว”

“ถ้ามันปฏิเสธ...” รอยยิ้มเหี้ยมแสดงความหมายชัดเจน

“อย่าให้ถึงขนาดนั้นเลยเพื่อน ค่อย ๆ พูดกันก่อน อย่างน้อยทางเราก็เป็นฝ่ายเสียเปรียบ”

โก้ไม่พูดอะไร และผมก็รู้ว่าการไม่พูดอะไรน่ากลัวกว่า การพูดอะไร

ทันใดนั้นประตูบ้านก็เปิดออก ชายหนุ่มร่างล่ำสันก้าวเดินออกมา ขนาดตัวของเขาพอพืดพอเหวี่ยงกับโก้ เขาเดินตรงไปที่รถสีแดง สตาร์ทและขับออกไปช้า ๆ ดูไม่ออกว่าผลการเจรจาของทั้งสองฝ่ายจะออกมาในรูปแบบใด

แต่ผมคิดว่ามันคงไม่เป็นอย่างหวัง สังเกตจากการที่ไม่เห็นฝ่ายหญิงเดินออกมาส่งหน้าประตูอย่างที่คู่รักพึงกระทำต่อกัน

โก้เปิดประตูรถ เดินฝ่าฝนพรวดไปที่บ้าน ผมรีบวิ่งตาม ช่วงที่เราเดินถึงประตูบ้านนั่นเอง เสียง “ปัง” ก็ดังขึ้นอย่างไม่คาดฝัน สะท้อนไปถึงหัวใจ

“เก้...ไม่...” โก้ตะโกนลั่น กระโจนพรวดไปที่ประตู แล้วยืนตะลึงอยู่ตรงนั้น

ผมรีบแทรกกายยื่นหน้าเข้าไปดูเหตุการณ์ในบ้าน

มันเป็นภาพที่สยดสยองที่สุดในชีวิต ร่างหญิงสาวในชุดลาลองกึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนโซฟา ศีรษะเอนชนพนักพิง สองตาเหลือกค้าง เลือดพุ่งเป็นจังหวะออกจากแผลขนาดใหญ่ที่ขมับขวา ปีนล้นขนาดจุดสามแปดสีเงินตกอยู่ที่พื้นปลายมือขวา

ไม่มีการคร่ำครวญ ไม่มีน้ำตา โก้เดินตรงไปยังร่างไร้ชีวิต

เก็บปิ่นกระบอกนั้นขึ้นมา

ผมละล้าละลังขณะที่เขากำลังเดินกึ่งวิ่งไปยังรถคู่ชีพ

“รอดด้วย” ผมวิ่งตาม

รถบีเอ็มดับเบิลยูสีดำกระซอกตัวแล่นสู่ถนนใหญ่ขณะที่ผมพยายามคาดเข็มขัดนิรภัย โกวางปิ่นจุดสามแปดไว้บนตัก

เขาเงิบ เป็นความเงิบที่น่ากลัว

ผมคิดผิดหรือเปล่านะ เพื่อนต้องช่วยเพื่อน แต่นี่ผมกำลังจะช่วยพาเขาเข้าต๋างรางในข้อหาฆาตกรรม

คิดได้ตอนนี้ก็สายเกินไปแล้ว คำพูดที่ผิดพลาดเพียงคำเดียวอาจทำให้ผมกระเด็นออกจากรถ แม้แต่ลมหายใจยังต้องค่อยๆ ผ่อน

โก้ไม่ได้รีบร้อน เขารู้ว่าควรตามไปทางไหน สายตากวาดมองไปข้างหน้าเหมือนจ้องอ่างล่าเหยื่อ

ไม่ถึงสิบนาที เราก็เห็นรถสปอร์ตสีแดงแล่นเอื่อยๆ อยู่ข้างหน้าเหมือนคนขับกำลังใช้ความคิดอย่างหนัก

โก้ไม่แข่งแล้วปาดหน้าอย่างที่ผมคิด เขาขับตามไป นั้นน่ากลัวกว่ามาก เขาคงมีแผนในใจแล้ว

ที่แรกผมเดาว่าไอ้หนุ่มคนนั้นคงกลับบ้าน และจุดจบของชีวิตมันคือบริเวณหน้าบ้านตัวเองขณะที่ก้าวลงจากรถ แต่นับว่ายังดวงดี เมื่อถึงทางเข้าหมู่บ้าน เจ้าหนุ่มนั้นไม่ยกเลี้ยวเข้าไป แต่กลับขับซำๆ ตามถนนซูเปอร์ไฮเวย์ออกไปนอกเมือง

นอกเมืองก็ดี อย่างน้อยเวลาตายก็ยึดไปอีกหน่อย

และถ้าโชคช่วย เราอาจรอดจากคุกันได้เพราะไม่มีพยาน

หลักฐาน

รถสองคันขับตามกันไปเรื่อย ๆ รถคันหน้าหักขวาไปทางนครนายก ไก่หักรถตาม

ถนนเริ่มเปลี่ยว มีแต่รถเราสองคันเล่นฝ่าสายฝนตามกันไป

ตอนนี่เองที่ผมสังเกตเห็นว่ารถคันหน้าเริ่มผิดปกติ ความเร็วรถเริ่มทวีขึ้นอย่างช้า ๆ เหมือนกับจะลองดูว่ารถคันหลังจะเร่งตามหรือไม่

เขาคงตื่นจากภวังค์ความคิดที่หมกมุ่นแล้วสงสัยว่าถูกตามและคงดูไม่ออกว่ารถที่ตามมาเป็นรถยี่ห้อหรือสีอะไร เพราะแสงไฟจากรถเราส่องแยงตา ไก่เหยียบคันเร่ง รถบีเอ็มดับเบิลยูสีดำทะยานเงียบกริบบนพื้นถนนที่ฉ่ำด้วยสายฝนสะท้อนแสงไฟจากตึกแถวสองข้างทาง เสียงยางบดถนนดังหึ่งคล้ายเครื่องบินกำลังจะเห็นฟ้า

รถคันหน้าพลันลดความเร็วลง เบี่ยงเข้าซ้าย เหมือนเปิดทางให้เราแซง

ไก่ไม่แซง เขาลดความเร็วตาม ทั้งระยะห่างพอควร รอจังหวะ

ถ้ารถคันหน้าหยุด แปลว่ามันตาย

ถ้ารถคันหน้าเลี้ยวกลับ ท่ากระสุนรออยู่แล้ว

เหมือนจะรู้แล้วว่าสถานการณ์เป็นเช่นไร รถสปอร์ตแดงเร่งความเร็วขึ้นทันทีทันใด หนีห่างออกไป มองเห็นไฟท้ายแดงลึบ ๆ

แต่รถความเร็วต้นดี มักจะตีบปลายไม่ดี ไก่เหยียบคันเร่ง

จมมิต พักหนึ่งก็ไล่กวาดทันอีกครั้ง

ความเร็วรถตอนนี้เพิ่มจากร้อยสิบเป็นร้อยยี่สิบ และกำลังไต่ระดับขึ้นไปที่ร้อยสามสิบ “เวลาตายใกล้มาแล้ว ไร่ระยา...” เสียงลอดไรรพ่น

ผมเอามือยึดเบาะแน่น ความเร็วเพิ่มเป็นร้อยสี่สิบ ลมภายนอกพัดอึงอล เม็ดฝนที่เกาะพรราวตรงหน้ากระจกถูกลมตีวิ่งเข้าหาขอบเป็นสายยาวเหมือนดาวหาง วิสัยทัศน์ค่อนข้างเลว

ที่ความเร็วร้อยหกสิบ เห็นชัดว่ารถสปอร์ตคันหน้าเริ่มมีคนขับอาจใจไม่ถึง หรือไม่เครื่องก็อาจมีสมรรถนะเพียงพอที่ไถ่ขับรถบีเอ็มดับเบิลยูเข้าไปกระแทกด้านข้างของรถสปอร์ตมันสิ้นและสายเหมือนจะประคองตัวไม่อยู่ หลายครั้งทำท่าเบ้เข้าหาคลองข้างถนน แต่ท้ายที่สุดก็ยังเกาะถนนได้

ทันใดนั้นผมก็ตาเหลือก ตะโกนลั่น

“ระวังโค้งอันตราย”

รถสปอร์ตที่ทำท่าร่อแร่กลับพุ่งลี้วจับโค้งผ่านไปสวยงาม ขณะที่รถเราท้ายปัดเข้าหาแผงกั้นสะท้อนแสงข้างทาง

เสียงแตรลมดังสนั่น แสงไฟหน้ารถคันคันยักซ์ส่องอยู่ตรงหน้าห่างไม่ถึงสามสิบเมตร ผมหลับตาปี

รถสะบัดอย่างแรง มีเสียงดังโครม ข้างรถกระแทกเข้ากับแผงกั้นริมทาง แล้วกระเด็นกลับออกมา รดสาย แต่ก็อยู่ในการควบคุมได้

ผมลืมตาดูไ้ หัวใจแทบกระดอนออกจากปาก

“แม่ง แน่นัก ไร่ระยา...” เสียงเขาสบถ

ที่แท้จริงคันหนาก็เจนนั่งเวียนกว่าเรา ไม่ใช่ใก้่อ่อนอย่าง
ที่คิด มันหลอกให้เราตามขี้ด้วยความล้าพอง โดยมีกับดัก
คือโค้งอันตราย เมื่อคร่อมันจงใจฆ่าเราที่นั่นด้วยความอ่อนหัด
ของเราเอง

แต่มันรู้จักใก้่อยไป
ไม่มีอะไรหยุดยั้งได้ ไม่มีอะไรทำให้เขากลับได้
เมื่อตั้งลำสำเร็จ รถบีเอ็มดับเบิลยูคูชีฟักพุ่งปราดออกไป
อีกครั้ง

รถสปอร์ตแดงหักเลี้ยวจอดรอเราอย่างท้าทายอยู่ที่สะพาน
ข้ามคลอง เมื่อเข้าใกล้ มันก็เบิ้ลเครื่องสองครั้งแล้วพุ่งปราด
ออกไป ใก้ให้รถตามทันที มีความตายเป็นเดิมพัน

รถสองคันเหมือนลูกธนูหลุดจากแสง ถนนแยกแม้จะ
เป็นทางลาดยางสร้างใหม่ แต่ก็สูงๆ ต่ำๆ ตามลักษณะภูมิศาสตร์
แบบชนบท

ที่ระดับความเร็วหนึ่งร้อยแปดสิบ ขณะรถพุ่งลงจากเนิน
ผมรู้สึกไม่ผิดอะไรกับการนั่งรถไฟเหาะตีลังกา รถคันหน้าล่าช้า
อย่างเห็นได้ชัด

ใก้เหยียบคันเร่ง พารถะยานเพิ่มความเร็วไปที่ร้อยเก้าสิบ
อย่างบ้าระห่ำ ขณะที่รถคันหน้าไม่อาจเร่งขึ้นได้อีกแล้ว

ใก้บังคับรถให้กันชนหน้าพุ่งเข้ากระแทกท้ายรถสปอร์ต
เป็นการชิมลาง ส่งผลให้มันล่าช้าอย่างควบคุมไม่ได้

มันเสร็จเราแน่

ทันใดนั้นถนนก็ถึงช่วงกลายเป็นเนินลาดชัน ช่วยให้การ
คันหน้าซึ่งเบากว่าสามารถไต่หนีขึ้นไปก่อน โดยมีรถบีเอ็มดับเบิลยู

ใหญ่ไล่เขยี้ตามไปติดๆ

เมื่อถึงยอดเนิน ถนนพลันลดระดับเกือบสี่สิบห้าองศา ที่ความเร็วระดับร้อยแปดสิบ รถทั้งสองคันไม่มีใครยอมลดความเร็ว

ผลที่ตามมาคือ...ล้อลอยหลุดจากพื้นถนน

ชั่วพริบตาฉันเห็นรถสปอร์ตซึ่งเบากว่า ลอยละลือเหนือพื้นถนน หมุนคว้าง เอาหัวปักลงพื้น กระแทกแล้วกระเด็น ตีลังกากลางอากาศใหม่ แผลงโครเมียม เศษกระจกกระจาย

แต่ทั้งหมดนั้นผมก็มีโอกาสเห็นแวบเดียวจริงๆ เพราะรถบีเอ็มดับเบิลยูก็ลอยละลือหมุนกระเด็นกระดอนไม่รู้หัวรู้หาง มีแต่เสียงบี้ม เปรี๊ยะ โครมดั่งอัดสองหู เศษกระจกพุ่งปะทะหน้า เป็นแผลเหวอะ แต่ยังดีที่เข็มขัดนิรภัยยึดร่างผมไว้แน่นกับเบาะ ไม่นานนักแค่นั้น เมื่อผมรู้สึกตัวก็มองเห็นไก่กำลังตะกายออกจากกรง มีจุดสามแปดสีเงินที่น้องสาวใช้อย่างตัวตายติดมือไปด้วย รถเราอยู่ในสภาพตั้งตรงหลังจากตีลังกาหลายรอบ ส่วนรถสปอร์ตแดงหางยลื้อซี้ฟ้า สภาพยับเยินจนไม่น่าเรียกว่ารถ

ไก่เดินกะเผลกไปที่รถสปอร์ต สองมือกำเป็นสันชี้ตรงไปบริเวณที่นั่นคนขับ ใบหน้าเครียด แล้วเขาก็ลดปืนลง เอื้อมมือเข้าไปลากร่างโศกเลือดในซากรถออกมากองที่พื้น

“ไอ้ชั่ว” เขากะซำกมันขึ้นมา ตบหน้าด้วยด้ามปืนเสียงดัง ผัวะซำแล้วซำเล่าจนมืออาบไปด้วยเลือด

“พอเถอะไก่ อย่าทำเลย มันตายแล้ว”

ผมรู้ว่ามันตายแล้วจากอุบัติเหตุ คอหักพับจนหมุนได้รอบตั้งแต่ถูกลากออกมาจากซากรถ

“พอเหวอ” เขาหันมามองผมสายตาวาว “พอแล้วเหวอ
สาสมแล้วหรือกับสิ่งที่น้องเก้ได้รับ...ยังไม่พอหรือก”

เขาปล่อยซากของมันลง เตะอย่างแรงที่ชายโครงอีก
หลายครั้งแล้วถอยออกห่าง ยกปืนในมือขึ้นเล็งไปที่หัวกะโหลก

“อย่าทำเลย...พอเถอะ” ผมตะโกน

เปรี้ยง...เปรี้ยง...เปรี้ยง...เสียงปืนสลับเสียงหัวเราะเหี้ยม-
เกรี้ยม

เราขับรถกลับกันอย่างเงียบ ๆ ใกล้เคียงกับเหมือนหนุ่มสาว
ชมวิว อารมณ์ของเขาดีขึ้นมาก ผมฆ่าเลื่องดูคราบเลือดบน
กำแพง เป็นความรู้สึกที่บรรยายไม่ถูกที่ได้เห็นเพื่อนรักของผม
สิ้นไปสาตกกระสุนใส่ศพคนตาย

บาปไหมนะ ผิดศีลธรรมไหมนะ ผมไม่รู้จริง ๆ และ
ผมก็ไม่อยากให้มันเกิดขึ้นอีก

แต่มันก็ต้องเกิดขึ้นอีกซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ผมไม่เคยคิดว่าตำรวจจะจัดการอย่างไรกับศพน้องเก้ที่
ตายอยู่บนโซฟา พวกปอเต็กตึ๊งมาเก็บไปหรือยัง หรือคนข้างบ้าน
โทร.แจ้งตำรวจไหม

ผมไม่อาจคิดไปไกลกว่านี้ เพราะขั้นตอนของเราสิ้นสุด
แค่นี้

ทันใดนั้นมีแสงไฟจากรถด้านหลังที่ตามมาห่าง ๆ กะพริบ
เตือนเป็นการขอทาง ใกล้เคียงกับรถชิดริมถนน เปิดทางให้แซง

รถคันนั้นพุ่งผ่านไปด้วยความเร็วอันเหลือเชื่อ

รถสปอร์ตสีแดง

ผมจำมันได้ เลขทะเบียน สปอยเลอร์ สติกเกอร์ด้านข้าง
ข้อความ “เข้ามาจากนรก”

มันกำลังมุ่งหน้ากลับไปทีเดิม

ผมใจร้อนเป็นไฟ แต่โก้กลับเฉย เขาสังเกตเห็นมัน
หรือเปล่าก็ไม่รู้ ผมว่าเขาคงไม่ได้ใส่ใจเลยด้วยซ้ำ

รถบีเอ็มดับเบิลยูสีดำแล่นเอื่อยเข้าไปจอดใต้ต้นมะขามใหญ่
เยื้องกับบ้านอีกครั้งหนึ่ง โก้ไม่ยอมขับเข้าไปในบ้าน เขาซ่อนอยู่
ในความมืดท่ามกลางสายฝนพรำ มองเห็นรถสปอร์ตสีแดง
จอดอยู่หน้าบ้าน

เห็นได้ชัดว่าเพื่อนผมกระวนกระวาย เขาสับสนและถอนใจ

“เอ็งว่ามันจะพูดกันรู้เรื่องมั๊ย” โก้ถามซ้ำประโยคเดิม

“อย่าห่วงเลยวะ เด็กวัยนี้มันรู้จักรับผิดชอบแล้ว”

“ถ้ามันปฏิเสธ...” รอยยิ้มเหี้ยมแสดงความหมายชัดเจน

ทันใดนั้นประตูบ้านก็เปิดออก ชายหนุ่มร่างล่ำสันก้าวเดิน
ออกมา ขนาดตัวของเขาพอพัดพอเหวี่ยงกับโก้ เขาเดินตรงไป
ที่รถสีแดง สตาร์ทและขับออกไปช้าๆ

โก้เปิดประตुरถ เดินฝ่าฝนพรำไปที่บ้าน ผมรีบวิ่งตาม

ช่วงที่เราเดินถึงประตูหน้านั้นเอง เสียง “ปัง” ก็ดังขึ้น
อย่างไม่คาดฝัน สะท้อนไปถึงหัวใจ

“ไปเร็ว” โก้วิ่งนำ ผมทรุดกายลงนั่ง

“พอเถอะเพื่อน พอก่อนเถอะ”

เมื่อไรหนอ ทุกอย่างจะจบสิ้นเสียที

ผมเหนื่อยหน่ายท้อแท้กับการแก้แค้นที่ไม่รู้จบสิ้น โดย

ผมทำหน้าที่เป็นเพียงตัวประกอบไม่มีปากแสดงความคิดเห็น
เมื่อไรหนอ โกว่จะยอมรับความจริงเสียทีว่า ไม่ใช่เพียง
แค่น้องสาวเขามาตัวตาย ไม่ใช่แค่ไอ้หนุ่มคนนั้นรลกว่าตาย
แต่เราทั้งสองก็ตายคารถด้วย
เมื่อวันนั้นมาถึง โกว่คงทำได้ วงจรแก้แค้นไม่รู้จบจะได้
หยุดเสียที คำว่าบ้านผีสิงจะได้ไม่มีอีกต่อไป
“กลับเถอะเพื่อน เดี่ยวดวงอาทิตย์ก็ขึ้นแล้ว”
โก้มองตาม พยักหน้ายอมแพ้

สามล้อถูกหวย

๓1 จอนเป็นคนจนที่เหมือนคนจนทั่วไป คือเป็นคนเอื้อเฟื้อเฟื่องแผ่ มีน้ำใจกับเพื่อนๆ และตั้งหน้าตั้งตาทำบุญด้วยความหวังว่า สักวันหนึ่งผลแห่งความดีจะกลับมาตอบสนองแก่บ้าง แต่หากจะไม่เห็นผลในชาตินี้แล้ว ขอให้ได้ผลในชาติหน้าก็ยังดี

ตาจอนมีเมียชื่อยายแฉ่ม ไม่มีลูกด้วยกัน ทุกเช้าก่อนที่ยายแฉ่มจะไปขายผักขายปลา แกจะรีบหุงข้าวสวยทอดปลาเค็มตัวน้อยนิดเพื่อถวายพระสงฆ์เป็นกิจวัตร พลังอธิษฐานถึงผลตอบแทนที่มีราคาสูงกว่าการลงทุนนับร้อยเท่าก็นับว่าเก่งกำไรเอาการอยู่

แล้วคืนหนึ่งเทวดาคงเห็นใจคนดีแต่ยากจน จึงเนรมิตให้ตาจอนซึ่งกำลังนอน - และแน่นอนว่ากำลังหลับ - ฝันไปว่ามีเด็กน้อยผมจุกปักปิ่นเพชรมาบอกให้ซื้อหวยเลขสองสี่เจ็ดสามศูนย์ห้าสี่ ฟังดูคล้ายเบอร์โทรศัพท์

ครั้นเมื่อตื่นขึ้นมาแกก็จำเลขนั้นได้ไม่ลืมเลือน ผิดวิสัยคนวัยห้าสิบสองปีอย่างแก เพราะแม้แต่ผู้เขียนก็ยังจำไม่ได้ว่าเลขเมื่อกี่เขียนไว้อย่างไร จนต้องกลับไปอ่านอีกรอบ

ตาจอนไม่เคยเล่นหวยรวยหุ้น ไม่ซื้องัวเอบายมุขทุกประเภท แกจึงหาได้ใส่ใจเลขเด็ดของเทวดาองค์น้อยแต่อย่างไร จนกระทั่งตอนที่จอดสามล้อตรงโคนต้นไม้หลบแดด

ร่วมกับเพื่อนๆ แม่ค้าหอยขาเป๋ก็เขย่งกึ่งกอยเข้ามาใกล้ๆ

“ลอตเตอรี เฟ...ลอตเตอรี” เธอออกเสียงยาวที่คำว่า “ลอต” และบีบเสียงให้พิสดารเพื่อเรียกร้องความสนใจ

“พรงี้รวย เฟ...พรงี้รวย”

สามล้อหลายคนเข้ามาล้อมถามหาเลขไหนเลขนี้รวยจนเมื่อหมดคนซื้อ เธอจึงหันมาทางตาจอนซึ่งกึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่ที่ท้ายสามล้อ

“พรงี้รวย ไม่เอาเหรอเฟ”

“แบบวันนี้รวยเลยไม่มีเหรอ” แกเล่นลิ้น

“มีฟี ไบนี่เง รางวัลที่หนึ่ง ชื้อบับรวยบับ” คนขายไม่เลิกรา

เสียงเพื่อนๆ ตะโกนแห่ “เอ็งไม่ได้กินเงินในกระเป๋ามันเหรอ เคยซื้อชะที่ไหน”

“ซื้อ...ทำไมจะไม่ซื้อ ถ้ามีเลขที่ชื้ออยากได้ ชื้อก็ชื้ออยู่แล้ว” แกตอบกวน

“แล้วลุงอยากได้เลขอะไรละ” คนขายมีความหวังตาจอนเผยยิ้มมีเล่ห์เหลี่ยม “สองสี่เจ็ดสามศูนย์ห้าสิ”
เพื่อนๆ พากันอุทาน โอ้โฮ ทำไมเลขยาวยังงี้วะ คนขายขมวดคิ้ว แล้วก็เปลี่ยนเป็นยิ้ม

“มี นี่เง เลขนี้พอดีเลย”

เพื่อนๆ พากันปรบมือกระต๊อบเท้า สะใจที่เห็นตาจอนเสียเงิน

สองวันต่อมา หลังจากเพื่อนๆ ตรวจสลากกินแบ่งกันเสร็จ ตาจอห์นก็คว้าหนังสือพิมพ์มานั่งกระมิดกระเมี้ยนตรวจเลข คนเดียวด้วยความชื่นเพราะไม่เคยประพฤติมาก่อน

จับพลันที่แกก้มหน้าลงอ่านผลสลาก แกก็ถือลอตเตอรี่ใบนั้นค้างไว้ด้วยมือสั่นเทา หัวใจเต้นแรงจนได้ยินเสียงตุบๆ ดังในสมอง แกต้องรีบหลับตาและทำให้สงบ กลัวอาการโรคหัวใจจะกลับมาเยือน ขณะนี้หูทั้งสองอื้ออึงอลเหมือนมีฟ้าผ่ารอบข้าง ตัวร้อนดั่งไฟขึ้น ความคิดสับสนปนเปไปหมด ปากชา ลิ้นขยับไม่ได้

“เฮ้ย! พวกเราดูตาจอห์นสิ...แกเป็นอะไร นั่งน้ำลายไหล ยืดเหยียว” เสียงเพื่อนสามล้อตะโกนหัวเราะกัน มีฝ่ามือหนา ตบโครมที่หลังจนสะอึก

“เป็นอะไร ไอ้จอห์น ภูทวยเหวอะ” ตาคำ เพื่อนประเภทตลกบริโภคนิยมมาหมายแย่งลอตเตอรี่ในมือ ตาจอห์นรีบเบี่ยงหลบ เอาสลากกินแบ่งใส่กระเป๋าเสื้อทันที ไม่ยอมให้เพื่อนดู

“ฮั่นแน่ สงสัยรางวัลใหญ่วะ ไม่ยอมให้ดูซะด้วย เฮ้ย พวกเรา สงสัยไอ้จอห์นถูกรางวัลที่หนึ่งวะ” ตาคำตะโกนขณะพยายามล้วงมือแย่งสลากกินแบ่งในกระเป๋าเสื้อ สามล้อทั้งหุ้มและเกาะในเฟิงสังกะสีขายกาแพ่หัวเราะครืน

“เปล่า...ข้า...เอ่อ...” ตาจอห์นเสียงแหบ แกตกใจกับการกระทำของเพื่อน

“เอ็งกลัวคนอื่นรู้ เดี่ยวจะปล้นเงินเอ็งไปซะมัย เอ็งกลัวเพื่อนๆ จะให้เลี้ยงมือใหญ่ซะมัย เอ็งไม่เคยเป็นอย่างนี้นี่หว่า”

ตาตำกระโดดไปมารอบๆ ตัว น่ารำคาญเหมือนแมลงหวี่ตอมหัวตา

“ไว้ย อย่ายุ่งกับกูได้มัย ห่าเอ๊ย!” แกลุกพรดพราดจากเก้าอี้ไม้ยาว ตาคำดิงขายเลื้อไ้ว้ แกสะบัดร่างพลางตะโกนเสียงดัง “ปล่อยกูเดี๋ยวนี” จนคนหันมองทั้งร้าน

“ลื้อถูกวางวัลที่หนึ่งจริงเหรออ” อาโกตะโกนถามมาจากหลังตู้กาแฟด้วยความอยากรู้ สามล้อเผ่ากลายเป็นจุดสนใจของเพื่อนๆ ทั้งร้านเงิบกริบรอฟังคำตอบ

ตาจอหน์รีหันขวาง ในเพิงมีแต่พวกกระสือ ถ้าพูดอะไรออกไปจะตายเองง่ายๆ เงินไม่เข้าใครออกใคร ประสพการณ์ชีวิตกว่าห้าสิบปีสอนให้แกรู้จักป้องกันตัว แม้ว่าโดยทั่วไปแกจะมีได้เฉลี่ยवलลาตอะไรเป็นพิเศษนัก การศึกษาก็เพียง ป.4 เช่นเดียวกับเพื่อนในวัยเดียวกัน

“กูบอกว่าย่ายุ่งเรื่องของกู ใครอยากลองก็มาสิ กูจะแจ่งตำรวจจับเข้าตะรางให้หมด”

แกยกตำรวจขึ้นมาขู่ เพราะในเวลาคับขันเช่นนี้ แกนึกอะไรไม่ออก และคำว่าตำรวจก็ดูขลังดีในหมู่กรรมกรผู้ใช้แรงงาน

เป็นเพราะคำขู่หรือเหตุอื่นใดก็เหลือเดา ตาคำหยุดชะงักสามล้อหนุ่มหน้าเหลี่ยมกับเพื่อนสองสามคนมองหน้ากัน เงินทำให้คนเปลี่ยน ตาจอหน์ไม่เคยแสดงกิริยาเช่นนี้มาก่อน

ตาจอหน์วิ่งกึ่งเดินไปยังรถสามล้อที่จอดอยู่ใต้โคนไม้ใหญ่ แกไสรถสามล้อเคลื่อนไปตามถนนกรวดซรุชะ เมื่อถึงถนนใหญ่ก็กระโดดขึ้นนั่งบนอานแล้วถีบออกไปทันที

ตาเฒ่าพยายามควบคุมพาหนะให้วิ่งปะปนไปในฝูงรถบนถนน
แกลังหรรณใจว่ามีใครกำลังตามหลังมาเงิบๆ มือคล้ำสลา
กในกระเป๋าลือเป็นระยะ

ทำยังไงดี...แกคิดจนปวดหัว ทำยังไงถึงจะรักษาลอตเตอร์
ใบนี้ไว้ได้

ตาจอนเคยได้ยินคำพูดล้อเลียน “สามล้อถูกหวย” ซึ่ง
แกก็ฟังโดยมิได้คิดว่าจะมีความหมายเป็นพิเศษอย่างไร เพราะ
แกไม่เคยสนใจซื้อหวย นี่เป็นการถูกรางวัลครั้งแรกในชีวิต และ
บัดนี้แกเริ่มรับรู้ความยุ่งยากที่กำลังจะตามมาแล้ว

หลังจากตั้งสติได้ สามล้อเฒ่าก็ถิบรรลไปยังตลาดสด
เทศบาล เพราะจำได้ว่าร้านชำใหญ่ข้างตลาดมีป้ายเล็กๆ เขียน
ด้วยหมึกสดใสดิดใจว่า “ยินดีต้อนรับซื้อสลากกินแบ่งที่ถูกรางวัล”

เมื่อไปถึง แกหันซ้ายหันขวา ดูว่ามีใครตามมาหรือไม่
แล้วรีบเดินเข้าไปในร้าน เด็กหน้าร้านมองหน้าเหี่ยวๆ ชุ่ม
ด้วยเหงื่อ

“ทำอะไร ลุง”

“ที่นี่รับซื้อสลากไ่มั้ย” แกมองหาป้ายเพื่อความมั่นใจ

“ใช่แล้ว ชัวร์ป๊าบ แต่ตอนนี้ถ้าแก่ไปส่งลูก ต้องคอย
สักครู่”

“เอ็งรับซื้อเลยไม่ได้หรอ” แกร้อนใจ

“ไม่ได้หรอก...” มันลากเสียงยานาง “ของอย่างนี้ต้อง
ตรวจสอบรอบคอบ เดี๋ยวเป็นสลากปลอม ยิ่งรางวัลใหญ่ๆ
ยิ่งต้องตรวจกันละเอียดทีเดียวเชียวนะคุณพี่ คนสมัยนี้โกงกัน
สารพัดวิธี”

“เอ็งหมายความว่าเขาจะเอาสลากของข้าไปตรวจก่อนหรือ”
แกเริ่มลังเล มือคลำกระเป๋าสลึง

“ก็hengสิคุณพี่...ใครเขาจะเชื่อใจลูกละ เป็นใครมาจากไหน
ก็ไม่รู้...” มันมองหัวจรดเท้า

“อ้าว! ก็ถ้าถ้าแกของเอ็งมันรับสลากจริงของข้าไปตรวจ
แล้วเปลี่ยนเป็นสลากปลอมให้ข้าแทน ข้ามีโดนโกงไปเปล่าๆ หรือ
ไม่ยุติธรรมเลยนี่หว่า”

“โอ้โฮ หัวหมอ...ถ้าแกข้าราชการไหนแล้ว ไม่โกงให้
เสียชื่อหรอก” มันขีดหน้า “คนรวยไม่คดโกงอย่างคนจน”

“แล้วเขาจ่ายเงินเลยหรือเปล่า”

“ถ้าเงินน้อยๆ ก็จ่ายสด ถ้าเงินมากก็จ่ายเป็นเช็ค”

เช็คเหรอก! แกเคยได้ยินเรื่องเช็คดังบ่อยๆ

“แล้วของลูกถูกรางวัลอะไรละ ใหญ่หรือเล็ก”

“เอ่อ...เปล่า...แค่ถามดู” ตาจอนอีกอึก

ไอ้หนุ่มมองสามล้อเฒ่าอย่างรู้ทัน “ไม่ยอมบอก กลัวฉัน
ปล้นหรือไง”

มีเสียงแตรดังหน้าร้าน “นั่นไง ถ้าแก่มาแล้ว คุยกับเขา
เองดีกว่า”

ตาจอนค่อยๆ เดินเลี้ยวออกมาจากร้าน แกถีบรถสามล้อ
คันโครมออกไปอย่างไร้จุดหมาย ระหว่างทางก็ทบทวนข่าว
เกี่ยวกับคนถูกหวยที่เคยได้ยินได้ฟังมา เมื่อไม่นานมานี้
หนังสือพิมพ์เคยลงข่าวเศรษฐีถูกหวยหกล้าน แต่ด้วยความซื่อ
จึงเอาเรื่องไปปรึกษาครูซึ่งเป็นโยมอุปัฏฐากที่เคารพนับถือกัน
มาแต่เก่าก่อน ครูเฒ่ารับอาสาเอาสลากไปขึ้นให้ที่กรุงเทพฯ

ครั้งนี้ได้เงินกลับบุบเป็นของตน เณรน้อยเฝ้าทวงอยู่หลายหน ก็ได้เพียงเศษเงินเจ็ดมา ให้ แถมอั่งหน้าตาเฉยว่าสลากนั้น เป็นของตน เรื่องจึงต้องถึงตำรวจ ซึ่งก็ยากจะพิสูจน์ว่าสลากนั้น เป็นของใครกันแน่

จริงสินะ! เหมือนสะเก็ดไฟสว่างวาบในความมืด สิ่งแรก ที่น่าจะทำได้ ต้องทำหลักฐานให้พิสูจน์ได้ว่าสลากใบนี้เป็นของแก แม้ว่าจะโดนใครแย่งชิงไปก็ตาม

ด้วยเหตุนี้แกจึงปั่นรถไปยังโรงพักทันที

ถึงโรงพัก ตาจอห์นก็แหวะซื่อปากกาถูกลิ้นด้ามละสามบาท หาที เหมาะๆ ปลอดภัยคน มองซ้ายมองขวาก่อนที่จะควักสลากกินแบ่ง คู่ยามออกมาจากกระบะเป่า แล้วจึงบรรจงเขียนลงไปบนสลาก ด้วยตัวหนังสือโย่เย่ตัวโต ๆ ว่า

“ห่วยใบนี้เป็นของนายจอห์น ล่าสันกระโทก”

และเพื่อให้สมบูรณ์แบบ แกจึงใส่บ้านเลขที่ ถนน ตำบล ลงไปจนเต็มแผ่น ก่อนที่จะเก็บกลับไปใส่กระบะตามเดิม

ทีนี้ก็ไม่ต้องกลัวว่าใครจะมาแย่งสลากของแกได้อีกแล้ว เพราะมีลายมือเจ้าของสลากเขียนกำกับไว้ แกรู้สึกภูมิใจกับความ เฉลียวฉลาดของตนเองเป็นอย่างมาก

แต่จอห์นมวนยาเส้นดูดสบายใจ ค่อยยังชั่วขึ้นซะ

สิ่งที่ต้องทำต่อไปเพื่อความมั่นใจคือ แจ้งความไว้เป็น หลักฐาน

ขณะที่กำลังเดินขึ้นโรงพัก มีมือเหี่ยวๆ จับหมับเข้าตรง โคนแขน

“เฮ้ย ไอ้จอน จำข้าได้มั๊ย เฒ่าสุกโง่ จำได้หรือยัง”
หน้าเหยงยิ้มประจบประแจงเห็นพินหลอ

“ได้ข่าวว่าเอ็งถูกรางวัลที่หนึ่ง ยินดีด้วยวะ ว่างเมื่อไหร่
จะแวะไปเยี่ยมมะเพื่อนรัก” เฒ่าสุกตบหลังตบไหล่เหมือน
คุ้นเคยกันมานาน

“ข้าไม่ได้ถูกหวย” แกพูดเสียงแหบ ก้มหน้าต่ำ ด้วยว่า
ไม่เคยโกหก

เฒ่าสุกยิ้มรู้ทัน ไม่พูดอะไร

คนตกทายแกเป็นระยะตลอดทาง ชวนให้นึกถึงเพลง
ยummyติเยอะ

มีคำพูดเหยียดหยามอยู่ว่าคนโง่กับเงินอยู่ร่วมกันไม่นาน
สามล้อเฒ่าพยายามทุกวิถีทางที่จะรักษาทรัพย์ไว้ แต่อุปสรรค
ขวากหนามก็ช่างมากมายเสียจริง

เสียงทีวีเจ๊อยแจ้วจากแถวๆ โต๊ะประชาสัมพันธ์ ผู้มา
ติดต่อราชการหลายคนกำลังจ้องด้วยความสนใจ ผู้สื่อข่าว
รายงานพิเศษเรื่องตำรวจปล้นเงินเดือนหลายล้านหนีไป
กบดานที่ลาว ตามมาด้วยข่าวตำรวจฆ่าปลัดอำเภอ และข่าว
สุดท้ายคือตำรวจซ้อมผู้พิพากษา

ตาจอนถอยกรุดลงมาจากโรงพัก ไม่เอาดีกว่า ขึ้นไป
แจ้งความเป็นหลักฐานกับตำรวจว่าถูกหวย มันอาจจะหมายถึง
วาระสุดท้ายของชีวิตก็ได้

แกเอามือคลำกระเป๋าสี้อีกครั้ง

บ้ายโม่งตรงพอดี ตาจอนเลี้ยวรถสามล้อเข้าไปในเขต
วัดป่าอัมรินทร์ โดยปกติเวลาแดดเปรี้ยงๆ และไม่ค่อยมีลูกค้า

แก้มักจะหลบมาโขกหมากรุกกับหลวงตาเพื่อนเกลอเป็นประจำ หลวงตาแทนเป็นเพื่อนตั้งแต่เด็กแต่เล็ก เขารู้กันว่าหลังจากเมียทิ้งเพราะนกเขาไม่ขัน แกก็ตัดสินใจบวชไม่สึก

แต่ที่มาครั้งนี้ ตาจอที่ตั้งใจจะหลบเพื่อนที่คอยตามกวน หรืออาจประสงค์ร้ายหากมีโอกาส

หลวงตาแทนนั่งรออยู่ตามเวลามาตรฐาน กระดานหมากรุกไม้เนื้อแข็งตั้งอยู่ตรงหน้า รอยหลุมลึกจากการโขกบอกอายุกระดานได้ดี

“ไ้ ตาจอ นหน้าตาไม่ส่ายเลยว่ะ เหมือนคนมีเคราะห์”

“เปล่านี้ครับท่าน ก็สบายดี” สามล้อเฒ่านั่งประจำที่

“งั้นก็ดีแล้ว มาเล่นฉลองโชคกันสักกระดานก่อน”

หลวงตาขยับเม็ดชนเบี้ย

“ฉลองโชคอะไรนะท่าน” ตาจอหง

“อ้าว ทำเป็นงง เมื่อก่อนเพลไอน่วยเอาปืนโตมาส่ง เห็นมันว่าเอ็งถูกหวยรางวัลที่หนึ่งไม่ใช่หรอ”

ตาจอมองหน้าหลวงตาแทนด้วยความตกใจ หลวงตาเดินหมากรุกพลางคุยพลาง ตาจอเอามือคลำกระเป๋าเสื้อหลวงตามองยิ้มๆ

“หรือจะให้ข้าช่วยเอาไปขึ้นรางวัลให้ก็ได้นะ ข้ามีลูกศิษย์-ลูกหาอยู่กรุงเทพฯ ก็มาก แกนะเรียนมาน้อย ไม่ทันคน เดียวจะถูกเขาโกงเสียเปล่าๆ” รู้สึกว่าใบหน้าหลวงตาค่อยๆ เปลี่ยนไป หูยาวแหลมขึ้นข้างบน มีเขี้ยวออกจากปากเหมือนผีดิบ

“อย่าลืมทำบุญสร้างกุศลใหม่เป็นพิเศษหน่อยแล้วกัน” ปีกลิ้นๆ สีนํ้าตาลออกจากหลังหลวงตา

ตาจอนลูกพรอดขึ้นยืน นึกถึงชาวพระชั้นผู้ใหญ่หลอกขาย
ที่ดินสีกา

“ผมกลับก่อนดีกว่า”

บ้านไม่ใช่สถานที่ที่ควรกลับไปตอนนี้ เมียแกลงได้ข่าวจาก
เพื่อนๆ แล้ว และคงมีคนเข้าออกบ้านหัวกระไดไม่แห้งแน่แท้
ทั้งพวกตลกบริโภค เจ้าหนี้ และเพื่อนบ้าน ดีที่ญาติโกโหติกา
อยู่ชัชวามิ มิฉะนั้นคงยกขบวนมากินอยู่หลับนอนกันที่บ้านเลย
ทีเดียว ดูๆ ไปก็คล้ายหมัดเกาะหมา จะสะบัดให้หลุดนั้น
ยากหนักหนา ที่จริงแกลงจะโกหกเสียแต่แรกให้สิ้นเรื่องสิ้นราว
ไม่น่าทำพิธีให้เพื่อนจับได้ว่าถูกห่วย และที่แย่ไปกว่านั้น
แกยังคิดไม่ออกเลยว่าจะเอาสลากไปขึ้นเงินได้ยังไงโดยไม่ให้
โดนโกง หรือโดนพวกกระสือที่จนพอจนปล้นจี้รีดไถหมดตัว
เสียก่อน ไม่ทันได้เสวยสุข

หนทางที่พอจะเป็นไปได้ก็ต้องเข้ากรุงเทพฯเอง แก
มีน้องชายทำงานอยู่โรงงานใหญ่ในกรุงเทพฯ คงช่วยพาแกไปที่
กองสลากได้ น้องแกไม่โกงอยู่แล้ว แต่ก็กลัวหากเกิดอุบัติเหตุ
ระหว่างทาง เช่น รถชนกันแล้วแกสลับไป คนที่มาช่วยอาจ
เห็นสลากแล้วลักไปเป็นของตัวเอง หรือว่าเมื่อไปถึงกองสลากแล้ว
เจ้าหน้าที่กองสลากเกิดเล่นกล ยักยอกสลากของแกไปเสีย
แกจะอย่างไร เรื่องจะให้รู้ความนั้นคงหมดหวัง คำทำนาย
คำสาปจะเอามาจากไหน คิดๆ ดูแล้วการถูกห่วยทำจะกลายเป็น
ทุกขลาภเสียมากกว่า

ตาจอนไปแอบซ่อนอยู่ในโรงสีเก่า แกนั่งสูบยาเส้นจน

สี่ทุ่มจึงกลับบ้าน

ครั้นเมื่อใกล้ถึงบ้านซึ่งทำด้วยสังกะสีทั้งห้าด้านเว้นแต่พื้น
แกก็เห็นแสงตะเกียงวอมแวมในกระต๊อบยังติดสว่างอยู่

ยายแหม่นงู๋ใจกระเบนใส่เสื้อแขนกระบอกสีตุ่น ๆ นั่งชันเข่า
เคี้ยวหมากอยู่คนเดียว เมื่อได้ยินเสียงแกรกรากของสามี แก
ก็ชะเง้อมองด้วยท่าทางกังวลใจ

“เป็นไง ตาจอห์น กลับเสียดึกเชียว กินข้าวหรือยังละ”
เมียบ่นพึมพำพลางเปิดลำนับอันประกอบด้วยข้าวเปล่า แจ่ว
ผักต้ม ปลากระต๊อทอด และไก่อ่าง

“เอ็งเอาไก่อมาจากไหน”

“คนข้างบ้านเอามาให้ เขาวัดกันว่าเอ็งถูกหวยได้เงินหกล้าน
เลยมาแสดงความยินดีกัน ข้าเป็นห่วง กลัวเอ็งจะเป็นอะไรไป
เห็นหายไปจนดึกดื่น นึกว่าพอรำรวยก็ทิ้งข้าแล้ว” เสียงคนแก่
ดัดพ้อฟงดูน่ารักดี

ตาจอห์นก้มหน้านิ่ง ยายแหม่นขยับเข้าใกล้

“ถามจริงเถอะวะ เอ็งถูกรางวัลที่หนึ่งหรือ”

“เปล่านี่” ตาจอห์นกระแอมทีหนึ่งพลางยกน้ำขึ้นจิบ
ยายแหม่นเสียบไป

“ข้าอุตส่าห์ฝันชะใหญ่โต” เสียงเมียแหบเครือ “เอาเถอะ
ข้าเชื่อ เพราะเอ็งไม่เคยเท็จ กินข้าวเสร็จก็ทิ้งไว้เถอะ พรุ่งนี้
ข้าเก็บเอง ข้าเข้านอนก่อน ดึกแล้ว”

สามล้อเฒ่านั่งกินข้าวคนเดียว เสียงช้อนกระทบจาน
สังกะสีดังก๊อกแก๊ก แกวางแผนไว้แล้ว พรุ่งนี้จะเข้ากรุงเทพฯ